

Totta vai valetta?

Ukrainan sota ahdistaa. Monet ovat lopettaneet tyystin sotauutisten seuraamisen. Tekeekö tietämättömyys ihmisestä rauhallisemman?

Meidän yhteiskunnassamme on vaikea sulkeutua uutispimentoon. Huonot uutiset vilahtavat kyllä jostakin, ja joku aina kertoo niistä vahingossa.

Venäjälläkin Ukrainan sota kuulemma ahdistaa mutta vain joitakin harvoja. Valtaosa tavallisesta kansasta jatkaa tyytyväisenä totuttua elämäänsä. Käydään töissä ja ostellaan päivittäistavaroita. Valmistellaan kasvimaata kesää varten. Rupun heikentyminen ei tunnu. Tuontitavaroiden puute ei vielä näy, tai niitä ei edes kaivata.

En osaa venäjää, mutta luotan suomalaisiin toimittajiin. Venäjällä todella ei ole kerrottu oikeastaan mitään laajasta hyökkäyksestä naapurimaahan. Kyse on vain pienestä Itä-Ukrainan erikoisoperaatiosta. Rakasta veljeskansaa vapautetaan fasistien ikeestä ja pelastetaan natsien kansanmurhalta.

Tulee väistämättä mieleen talvisota. Silloin Neuvostoliitossa kerrottiin, että pieni rauhaa rakastava naapurikansa on joutunut suomalaisten valkobandiittien ahdistamaksi. Mutta ongelma kyllä ratkeaa, kyse on vain pienestä rajakahakasta Leningradin liepeillä.

Miten on mahdollista, että silloin ja nytkin valtaosa venäläisistä tukee tällaisia kahakoita? Kyse on tietysti tiedonjaosta ja -saannista. Meidän on vaikea käsittää tilannetta.

Mainonnan ammattilaiset tietävät, että kun jotakin asiaa toivotetaan riittävän monta kertaa, siihen aletaan uskoa. Iskulause LUJAA LAATUA LADA puri aikoinaan Suomessakin.

Kerronpa eräästä kohdalleni sattuneesta valaisevasta tapauksesta.

Matkustin Kiinassa 2010-luvun alkupuolella. Meille näytettiin maan parhaita puolia ja pidettiin kaikin puolin hyvänä. Oppaana toimi nuori, selvästikin laajalti opiskellut ja hyvin englantia osaava nuori nainen.

Tiesin, ettei vuoden 1989 Taivaallisen rauhan aukion mielenosoituksista sopinut kysellä. Kiinalaiset kyllä tietävät tapahtumista, mutta pysyvät visusti hiljaa. Netissä hakusanalla Tienanmen tulee vain kauniita kuvia isosta aukioista, Maosta ja mausoleumista.

Kiinalainen toisinajattelija ja Pen-klubin puheenjohtaja Liu Xiaobo oli saanut vuoden 2010 Nobelin rauhanpalkinnon. Hän ei tietenkään voinut saapua vastaanottamaan palkintoa, koska hän istui pitkää tuomiota Kiinan kommunistisen puolueen vastustamisesta.

Kuljimme mukavalla kiinalaisella pikkupakulla paikkoja katsellen. Istuin takapenkillä oppaan vieressä. Eräänä rauhallisena hetkenä kysäisin häneltä tästä Nobel-palkinnonsaajasta. Vaikka kuinka tavasin ja kirjoitin nimeä, opas ei tiennyt asiasta mitään.

Minulla oli silloin vielä vanha kunnon riemurasia, Nokian kommunikaattori. Oli varoitettu, ettei Kiinassa saa käyttää mobiilinettiä, koska se maksaa hirveästi. Kaivoin kuitenkin kännyni ja pääsin pian puhelinyhteyden kautta suomalaiseen internet-palvelimeeni.

Näytin oppaalle hitaahkosti latautuvaa englanninkielistä sivua kiinalaisesta rauhanpalkinnon saajasta. Tyttö ymmärsi selvästi lukemansa. Hänen ilmeensä vakavoitui. Sitten kasvoille ilmestyi häpeän piirteitä. Hän tajusi, että hän lukee nyt jotain sellaista, joka Kiinassa on pimitetty.

Ripottelin vielä vähän suolaa haavaan ja näytin kännystä tosietoa Tienanmenista.

pajen.fi